

Terug naar onze wortels om te herinneren waarom we ja hebben gezegd



Er zijn plaatsen die we gewoon bezoeken, en er zijn plaatsen die op de een of andere manier deel van ons worden. La Neylière is er zo een.

**EDUARDO LIMON SM
SCHRIJFT**

In deze maand augustus hebben wij vijven van Casa di Maria in Rome – Hansford, Manuele, David, Joseph en ik, Eduardo – ons voorbereid om onze eeuwige geloften af te leggen in de Sociëteit van Maria. Tijdens deze dagen kregen we de gelegenheid een ervaring te beleven die veel verder gaat dan het bezoeken van enkele plaatsen waar ons verhaal begon.

We kwamen naar Frankrijk om onze wortels te ontdekken. Maar gaandeweg beseften we dat terugkeren naar onze wortels ook betekent dat we ons opnieuw afvragen wie we zijn en, bovenal, waarom we ooit ja hebben gezegd tegen God in de Sociëteit van Maria.

Vanuit La Neylière bezochten we verschillende plaatsen die de herinnering aan ons begin bewaren. Elk ervan hielp ons dichterbij te komen bij het verhaal van onze eerste broeders en tegelijk met nieuwe ogen naar onze eigen roeping te kijken. In Saint-Bonnet-le-Troncy en La Barbey begonnen we te begrijpen dat onze geschiedenis niet alleen in boeken te vinden is. Ze leeft ook voort in plaatsen, gezichten en mensen die de herinnering aan pater Colin levend houden.



Een van de momenten die mij het meest raakte, was te zien hoe zorgvuldig deze herinnering door de gemeenschap wordt bewaard. Nadat we samen met hen de eucharistie hadden gevierd, dronken we koffie en aten we enkele gebakjes die ze voor ons hadden klaargemaakt.

Het lijkt misschien een klein detail, maar voor mij had het een bijzondere betekenis. Wat maakt dat een gemeenschap na zoveel jaren haar deuren blijft openen en een tafel dekt voor mensen die een verhaal komen gedenken dat meer dan twee eeuwen geleden begon?

Misschien is een van de mooiste manieren om een verhaal levend te houden wel dat je het eenvoudigweg deelt rond een tafel. Op dat moment begreep ik dat ons verhaal meer is dan iets wat in het verleden is gebeurd. Het leeft nog altijd voort in de mensen die het zich herinneren, het vertellen, vieren en doorgeven. Zo wordt herinnering ook een vorm van gastvrijheid.

We kregen ook de gelegenheid Coutouvre en Jarnosse te bezoeken, twee plaatsen die verbonden zijn met het verhaal van Jeanne Marie Chavoin. In Jarnosse begreep ik beter waarom Nazareth voor Jeanne-Marie veel meer betekende dan alleen de plaats waar Jezus, Maria en Jozef leefden. Nazareth ging ook over het dagelijks leven, gemeenschap, relaties, eenvoudig werk en de mogelijkheid om samen te groeien.

“Fourvière was zonder twijfel een van de meest ontroerende ervaringen. Het binnengaan van de basiliek en het zien van haar rijke mariale karakter ging voor ons verder dan een spirituele ervaring.”





Het was ook een theologische en diep menselijke ervaring. Maar onze ervaring in Fourvière eindigde niet met het bezoek aan de basiliek. We kregen ook de gelegenheid om de eucharistie te vieren in de kleine kapel waar de **Eed van Fourvière** plaatsvond.

Tijdens de eucharistie, legden we onze namen op het altaar, naast de namen van de missionarissen die ons voorgingen. We herhaalden ook de woorden van de Eed die de eerste Maristen voor Maria uitspraken. Door dit eenvoudige gebaar voelden we dat **ons verhaal deel van hun verhaal werd**. Wat bijna twee eeuwen geleden begon met twaalf jonge mannen, vond nu een plaats in ons eigen leven.

Die twaalf jonge mannen keken ooit naar de toekomst zonder te weten hoe ver hun droom zou reiken. Bijna twee eeuwen later waren wij daar, terwijl we die Eed opnieuw uitspraken en ons voorbereidden om de zending van de Sociëteit van Maria te beleven. Het was een heel bijzonder moment. We waren niet langer alleen het verhaal van onze eerste broeders aan het herinneren. We herkenden onszelf als deel van dat verhaal en aanvaardden door ons eigen leven de zending die zij begonnen waren.

Na Fourvière hadden we de vreugde onze dierbare SMSM-zusters te ontmoeten. We deelden een maaltijd, veel gelach en vele gesprekken. We kregen ook de gelegenheid meer te leren over hun geschiedenis in Frankrijk dankzij de presentaties van zusters Alegría en Marie-Claude. Hun passie voor geschiedenis en zending herinnerde ons eraan dat de Sociëteit van Maria geen individueel verhaal is. Het is een gedeeld verhaal: één familie die verschillende manieren heeft gevonden om te antwoorden op de zending die zij heeft ontvangen.

In **Le Puy** beleefden we op een andere manier wat het betekent de naam van Maria te dragen.

“ Zeggen ‘Sociëteit van Maria’ betekent meer dan de naam dragen van iemand van wie we houden. Het betekent verantwoordelijkheid aanvaarden: ons afvragen wat het betekent om met Maria’s ogen naar de wereld te kijken, beschikbaar te zijn zoals zij, van haar eenvoud te leren en op God te vertrouwen, ook wanneer we de weg vooruit niet kennen. De naam van Maria dragen betekent ook ons afvragen wat mensen in ons mogen ontdekken wanneer ze ons ontmoeten.

Maar misschien ligt een van de grootste geschenken van deze dagen niet alleen in de plaatsen die we bezochten, maar ook in de mensen met wie we deze ervaring deelden. Het was een grote vreugde Faustino weer te ontmoeten. Hij deelde met veel passie en zorg enkele lessen met ons. Jean-Marie had steeds aandacht voor wat we nodig hadden en werd een bijzondere gids voor ons, iemand die veel verhalen en geheimen van de Sociëteit van Maria lijkt te kennen.

Raymond hielp ons deze ervaring met vreugde en spontaniteit te beleven. Hij deelde vele alledaagse momenten met ons en bleef altijd aandachtig. Ook was het fijn tijd door te brengen met pater George. Ons Frans is nog niet onze sterkste kant bij lange gesprekken, maar toch ontmoetten we elkaar elke ochtend met vreugde. Soms zijn weinig woorden nodig om ons welkom te voelen.

Door al deze mensen ontdekten we iets eenvoudigs maar belangrijks: de geschiedenis van de Sociëteit van Maria ligt niet alleen in de plaatsen die we bezoeken, maar ook in de mensen die we ontmoeten. Door hun welkom, begeleiding, lessen en gedeelde leven worden zij deel van het verhaal dat wij opnieuw ontdekken.



Na elk bezoek keerden we terug naar La Neylière. En juist hier hebben we het meest over pater Colin nagedacht. In dit huis, waar hij zo vaak heeft gewandeld, gebeden, nagedacht en gedroomd, hebben ook wij ons voorgesteld hoe zijn leven eruit kan hebben gezien.

We vragen ons af waarover hij zou praten, wat hem zou bezighouden, waarvan hij zou dromen en vooral hoe hij de Sociëteit van Maria vandaag zou zien. Soms voert onze verbeelding ons nog verder. We stellen ons graag de vraag:

“Wat zou hij denken als hij een internationale Sociëteit van Maria zag, bestaande uit mannen uit verschillende culturen en continenten? Is dit de Sociëteit van Maria waarvan hij droomde? Wat zou hij ons vragen over de toekomst van de Congregatie?”

Misschien zou hij ons iets veel eenvoudigers vragen over wat wij hier doen. En het antwoord zou zijn: wij bereiden ons voor op onze eeuwige geloften. Na jaren van vorming, studie, gemeenschapsleven, missiewerk, vreugde, moeilijkheden en vragen staan wij opnieuw voor de beslissing om ons leven aan God te geven in de Sociëteit van Maria. Daarom komt deze ervaring op zo'n betekenisvol moment.

We zijn niet alleen gekomen om terug te kijken. We zijn gekomen om ons te herinneren waar we vandaan komen, zodat we met meer helderheid vooruit kunnen kijken. Maar een verhaal ontvangen betekent niet dat je het in een museum bewaart. Het betekent dat je wat je hebt ontvangen verder laat groeien en vrucht laat dragen. Wortels zijn er niet om een boom in het verleden vast te houden. Ze zijn er zodat de boom kan blijven groeien.

We zijn naar Frankrijk gekomen om te ontdekken waar ons verhaal begon. We hebben plaatsen, mensen, herinneringen en getuigenissen gevonden. We hebben over dezelfde paden gelopen, de eucharistie gevierd op plaatsen die onze herinnering bewaren en geprobeerd ons de harten voor te stellen van degenen die ons zijn voorgedaan. Nu ontvangen wij datzelfde verhaal. Het is ook ons verhaal. En we willen het ons eigen maken, het beleven en het doorgeven in ons eigen leven.

Hier in La Neylière hebben we nog een paar dagen voor de boeg – meer gesprekken, ontmoetingen en momenten die ons zeker verder zullen helpen ontdekken wat het betekent om vandaag Marist te zijn.

